

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/358/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5610207672
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5610207672.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci žalobkyne: Y. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX, N. Y., zastúpená JUDr. Martinom Tomasom, advokátom so sídlom X. Y. XXX/X, XXX XX T., proti žalovanej: Y. U. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX/X, N. Y., zastúpená JUDr. Petrom Jančim, advokátom so sídlom J. XXX, XXX XX N. Y., o zaplatenie 18.898,21 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 8C/237/2010-269 zo dňa 19. februára 2014, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa je **p o v i n n á** nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 433,90 eur, a tieto zaplatiť na účet právneho zástupcu žalovanej JUDr. Petra Jančiho, advokáta, so sídlom J. XXX, XXX XX N. Y., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol a uložil jej povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 4.927,98 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalovanej JUDr. Petra Jančiho.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa si uplatnila voči žalovanej nárok na zaplatenie istiny 18.898,21 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne od 03.05.2010 do zaplatenia tvrdiac, že tieto finančné prostriedky zdedila po svojom otcovi Y. T., zomrelom dňa XX.XX.XXXX (ďalej už len „poručiteľ“). Žalovaná dňa 03.05.2010 bez súhlasu v tom čase maloletej dedičky (žalobkyne) alebo jej zákonnej zástupkyne PhDr. Ivany Pallovej finančné prostriedky vo výške 20.000 eur vybrala z bežného účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedeného na meno poručiteľa. Z uvedenej sumy žalovaná uhradila náklady spojené s pohrebom vo výške 1.181,46 eur, suma 79,67 eur predstavovala pohrebné.

Okresný súd v ďalšej časti odôvodnenia podrobne citoval výpovede žalobkyne, žalovanej a svedkov vypočutých v prvostupňovom konaní a zároveň podrobne reprodukoval obsah listinných dôkazov, ktoré v konaní vykonal. Po citácii § 451, 456 Občianskeho zákonníka a § 708, 709 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka ďalej v odôvodnení rozsudku v podrobnostiach uviedol nasledovné:

Žalobkyňa v zmysle záverov odvolacieho súdu pomenovala svoj nárok ako nárok z bezdôvodného obohatenia. Zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, nakoľko súd právnym posúdením veci nie je viazaný, vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej nie je preukázaný a nie je preukázaný ani akýkoľvek iný právny dôvod, pre ktorý by bolo možné žalobe vyhovieť. Bezdôvodné obohatenie je s poukazom na § 489 Občianskeho zákonníka jedným z právnych dôvodov vzniku

mimozmluvných záväzkov. Povinnosť na vydanie bezdôvodného obohatenia nastupuje, ak nemôže dôjsť k vráteniu neoprávnene získaných majetkových hodnôt v rámci konkrétneho právneho vzťahu podľa príslušných zákonných ustanovení, ktoré sa na daný právny pomer vzťahujú. Medzi žalobkyňou a žalovanou žiaden zmluvný záväzok neexistuje a žalovaná nemá povinnosť plniť žalovaný nárok žalobkyni ani na základe iného ustanovenia zákona. Nie sú splnené ani predpoklady zodpovednosti za škodu. Predpokladom vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia je neoprávnené získanie majetkových hodnôt jedným subjektom na úkor subjektu iného; jeho vznik preukazuje v súdnom konaní ten, kto sa vydania bezdôvodného obohatenia domáha, poskytnutím relevantných skutkových tvrdení. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie sa primárne viaže k jeho predmetu, teda povinný subjekt má povinnosť vydať to, čo bolo získané (in natura) a ak to nie je možné, nastupuje finančná náhrada. Aktívne vecne legitimovaným na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, na koho úkor bolo bezdôvodného obohatenie získané (kto plnil bez právneho dôvodu, alebo z dôvodu, ktorý dodatočne odpadol, na základe neplatného právneho úkonu, alebo za neho splnil jeho dlh). Právo aktívne legitimovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia prechádza aj na dediča, lebo nejde o právo viazané len na jeho osobu. Pasívne vecne legitimovaný je ten, kto sa obohatil.

Prejudiciálnou otázkou, ktorú musel súd v tomto konaní vyriešiť, bola otázka vlastníctva peňazí v žalovanej sume 18.898,21 eur. Žalobkyňa tvrdila, že je vlastníčkou týchto financií z titulu dedenia po právnom predchodcovi Y. T., žalovaná sa bránila tým, že ide o peniaze v jej vlastníctve, získané predajom rekreačnej chaty v jej výlučnom vlastníctve, ktoré boli v čase smrti Y. T. len uložené na účte vedenom na jeho meno. Základným záväzkom banky je v prípade zmluvy o bežnom účte povinnosť zriadiť bežný účet pre jeho majiteľa. Okrem majiteľa účtu je oprávnený disponovať bežným účtom tzv. disponent, ktorý nie je majiteľom účtu, nie je napr. oprávnený zmeniť alebo zrušiť zmluvu o bežnom účte. Osobu disponenta určuje majiteľ účtu. Ako vyplýva z fotokópie písomnosti označenej ako podpisový vzor k účtu č. XXXXXXXXXX v M. F., pobočka N., Y. T. zriadil pre žalovanú dispozičné oprávnenie v skupine D, zahŕňajúce právo disponovať s peňažnými prostriedkami na účte samostatne. Ani z jedného ustanovenia § 708-715 Obchodného zákonníka (keďže ide o absolútny obchod) nevyplýva, že majiteľ musí mať na účte uložené výlučne svoje finančné prostriedky. Dňa 09.3.2010 Y. T. na účet č. XXXXXXXXXX/XXXX v M. banke, a.s., pob. N. Y. vložil ako jeho majiteľ čiastku 18.500 eur. Z vyhodnotenia vykonaných dôkazov uvedených vyššie je preukázané, že išlo o peňažné prostriedky vo vlastníctve žalovanej. Y. T. od apríla 2006 so žalovanou žil v spoločnej domácnosti. Jedným z pojmových znakov domácnosti v zmysle § 115 Obč. zák. je spoločné uhrádzanie nákladov domácnosti súvisiacich s potrebami jej členov. Nerozhodná je výška, akou ten - ktorý člen domácnosti prispieva. Svedok K. T. sa síce na jednej strane podiel žalovanej na týchto úhradách snažil spochybníť, na strane druhej sám pripustil, že prezentuje len svoje domnienky. Navyše jeho výpoveď je nedôveryhodná aj v iných častiach - popieral, že žalovaná je krstnou matkou jeho dcéry aj to, že žalovaná vlastnila rekreačnú chatu, čo je vyvrátené výpoveďami ostatných svedkov, žalobkyne a žalovanej aj listinnými dôkazmi (kúpna zmluva, potvrdenie o krste). Žalovaná preukázala, že aj ona v čase od 30.06.2008 do 27.04.2010 sama zo svojho účtu, teda zo svojho výlučného majetku hradila náklady na byt vo vlastníctve Y. T. na ul. F., aj keď to nebolo pravidelne. Vzťah žalovanej a Y. T. bol až do jeho úmrtia normálny, ako vyplýva zo svedeckých výpovedí svedkov R. a K. T.. Svedok R. potvrdil, že nemal zo správania Y. T. pocit, že je vo vzťahu so žalovanou nespokojný, nešťastný, obdobne takýto pocit nemal z jej vystupovania. Súd konštatuje, že ak by nemal so žalovanou dobrý vzťah, nebol by M. T. jeden z bungalovov, ktorý vlastnil, pomenoval po nej. Y. T. a žalovaná nemali medzi sebou nezhody väčšieho charakteru, inak by nebola žalovaná pomáhala Y. T. v podnikateľskej činnosti upratovaním bungalovov, keď vykonávanie týchto prác žalovanou, na rozdiel od žalobkyne, potvrdila svedkyňa Y. H.. Y. T. vo vzťahu k bývalej manželke T. K. T. riešil konflikty aj násilne, čo potvrdila nielen ona sama, ale aj ich obsah ich rozvodového spisu a skutočnosť, že bolo proti nemu vedené trestné stíhanie. Vo vzťahu k žalovanej však takéto správanie zo strany Y. T. prezentované nebolo. Navyše možno konštatovať, že M. T. by vzhľadom na svoj temperament, svedkami opísaný, určite v nevyhovujúcom vzťahu nezotrval. V hospodárení s finančnými prostriedkami žalovaná Y. T. nebola obmedzovaná, čo potvrdil aj svedok R.. Rovnako svedok K. T. potvrdil, že jeho brat Y. pri spoločných nákupoch neobmedzoval výdavky žalobkyne, ale ani žalovanej. Napokon aj svedkyňa K. T. potvrdila, že ani ona v pozícii manželky Y. T. nebola vo finančnom hospodárení obmedzovaná. Nie je preto dôvod, aby obmedzoval vo finančnom hospodárení Y. T. ženu, s ktorou žil v spoločnej domácnosti po zániku manželstva s K. T.. O dôvere Y. T. k žalovanej svedčí aj skutočnosť, že jej zriadil právo samostatne disponovať s účtom vedeným na jeho meno, čo preukázala práve žalobkyňa. Je irelevantným, že žalovaná na tento účet vykonala jeden vklad a počas hospitalizácie M. T. jednu úhradu (presahovalo rámeč tohto konania ďalej zisťovať túto skutočnosť dopytom na urbárske spoločenstvo

v Pribyline). Práve s poukazom na dostatok financií v domácnosti žalovanej a M. T. a skutočnosť, že žalovaná mala financie uložené na účte vedenom na jej meno nemala dôvod realizovať oprávnenia spoludisponenta v iných než nevyhnutných prípadoch. Rovnakú dôveru prejavovala aj žalovaná voči Y. T., čo opäť potvrdila svedecká výpoveď svedka R., ako aj svedkyň K.. L. a Y.. Q.. Aj keď tieto svedkyne sú v príbuzenskom pomere k žalovanej, z ich vystupovania a spôsobu prezentácie vedomostí súd nezistil ich ovplyvnenie, na rozdiel od svedka R., ktorého oboznámil s predmetom konania starý otec žalobkyne. O vzťahu dôvery svedčí aj to, že sa M. T. v domácnosti svedkyne K.. L. zúčastňoval rozhovoru riešiaceho záležitosti rodiny L.. Z uvedených dôkazov mal súd preukázané, že žalovaná neobmedzovaná M. T. vo finančnom hospodárení, s voľným prístupom k jeho účtu nemala dôvod pochybovať a nezveriť mu svoje peniaze v sume 20.000 eur. Žalovaná totiž získala čiastku 50.000 eur za predaj chaty v jej výlučnom vlastníctve, z ktorých 20.000 eur uložila na dva termínované účty. Čiastka 10.000 eur zostala doma a čiastku 20.000 eur odovzdala 08.03.2010 Y. T., ktorý ich prevzal za účelom ich vloženia na jeho účet v M. banke, vzhľadom na zámer kupovať tretí bungalov. Y. T. však na svoj účet v M. banke uložil 18.500 eur a 1.500 eur si nechal na bežné výdavky preto, aby na účet nemusel vložiť 20.000 eur a vzápätí z neho 1.500 eur vybrať. Žalovaná výslovne uviedla, že sumu 18.500 eur, vloženú na účet Y. T., získala z predaja chaty vo svojom vlastníctve od kupujúcej Y.. W. U., čo žalobkyňa nespochybnila a svedkyňa Y.. U. uzatvorenie kúpnej zmluvy a úhradu kúpnej ceny v hotovosti potvrdila. Kúpna zmluva o predaji chaty súp. č. 203 v Demänovskej Doline spolu s pozemkami KN-C parc. č. 2597/12 a 2957/141 bola uzatvorená 08.03.2010 a v tento deň žalovaná prevzala aj kúpnu cenu 50.000 eur, čo potvrdili svedkovia Y.. U. a p. R.. Keďže v tomto čase Y. T. uvažoval o kúpe tretieho bungalovu v oblasti Lúčky v Demänovskej Doline, na úhrade kúpnej ceny sa mala podieľať aj žalovaná, ktorá by bola aj vlastníčkou tohto bungalovu. Tieto zábery neb. Y. T. potvrdila svedkyňa Y. H., svedok K. T. a napokon aj žalobkyňa, svedkyne Y.. Q. a K.. M. L.. Je logickým tvrdenie žalovanej aj svedkyň K.. L. a Y.. Q. o tom, že nakoľko nebola vopred známa kúpna cena bungalovu (išlo o úvahu o čiastke 1,5 mil. Sk) ani výška nákladov na jeho rekonštrukciu, v prítomnosti svedkyne K.. L. odovzdala žalovaná sumu 20.000 eur Y. T., za účelom vloženia na disponibilný účet, vedený na jeho meno. Peniaze neboli vložené na účet žalovanej v L. L. kvôli obave Y. T. z možnosti ich odcudzenia prostredníctvom elektronických platobných prostriedkov, vrátane bankovej karty, ktorú on sám nepoužíval, čo bolo medzi účastníkmi nesporným. Odovzdanie týchto peňazí žalovanou svedkyňa K.. L. videla, keďže došlo k nemu v mieste jej bydliska pri príležitosti oslavy MDŽ. Ostatná časť financií získaných z kúpnej ceny 50.000 eur, vo výške 2x10.000 eur, bola uložená žalovanou na termínované vklady, a to v primeranom časovom úseku od ich obdržania a zistenia najvhodnejšieho spôsobu ich uloženia matkou žalovanej K.. L.. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že v skutočnosti na tieto termínované vklady bolo uložených 2x10.001 eur, o čom svedčí potvrdenie G. F.. Sumu 10.000 eur si ponechala žalovaná pre svoje potreby. Vyhodnotením týchto dôkazov, každého jednotlivo aj v ich vzájomnej súvislosti súd ustálil, že peňažné prostriedky vo výške 20.000 eur, z ktorých si Y. T. 1.500 eur ponechal pre vlastnú potrebu a 18.500 eur uložil na účet vedený na jeho meno, boli výlučným vlastníctvom žalovanej. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že v osvedčení o dedičstve po Y. T. bolo deklarované ich vlastníctvo žalobkyne. Žalovaná nebola účastníčkou dedičského konania, takže dedičské rozhodnutie nerieši jej vzťah so žalobkyňou. Žalobkyňa ani žalovaná potom nie sú viazané tým, či pohľadávka bola zaradená do dedičstva, alebo nie (Q. a kol.: Občanský zákoník. Komentář. LINDE PRAHA, a. s., r. 2002, str. 602). V súdenom prípade je rozhodujúce, že žalobkyňa dedením nemohla nadobudnúť finančné prostriedky, ktoré poručiť nepatrili. Napokon právny zástupca žalobkyne počas súdneho konania aj vo svojom záverečnom prednese nepoprel, že žalovaná 08.03.2010 Y. T. odovzdala čiastku 20.000 eur. Spochybnený bol právny dôvod prevzatia týchto financií tvrdiac, že išlo o vrátenie finančných prostriedkov poskytnutých Y. T. Y.. U. L. na kúpu chaty, ktorú následne v roku 2010 predala Y.. U.. Existenciu zmluvy o pôžičke, uzatvorenej medzi Y. T. a Y.. U. L. žalobkyňa nepreukázala. Svedok R. síce vo svojej výpovedi uvádzal, že bol s Y. T. pozrieť chatu v Demänovskej Doline, ktorú mala kupovať žalovaná a Y. T. mu hovoril, že musí vyplatiť prvotnú čiastku asi 600.000 Sk. Svedok ale nepotvrdil dobu, kedy k tomu došlo a nevidel, či Y. T. peniaze vyplácal. Rozhodujúcim je ale vyjadrenie tohto svedka, že nemôže potvrdiť, že peniaze skutočne aj Y. T. vyplatil. Pokiaľ mal existenciu pôžičky potvrdiť svedok K. T., ten uviedol, že žalovaná chatu vo svojom vlastníctve ani nemala. Jeho výpoveď vyvracia kúpna zmluva z 08.03.2010, uzatvorená práve medzi žalovanou a kupujúcou Y.. U.. Pre úplnosť súd dodáva, že skutočnosť, že žalovaná ako kupujúca K.. M. L. a Y.. I. Q. zaplatila kúpnu cenu vo výške 600.000 Sk za prevod vlastníctva preukazuje prehlásenie predávajúcich v čl. II., bod 2.2 zmluvy z 08.09.2006, predloženej žalobkyňou. Pri výbere peňažných prostriedkov z účtu 03.05.2010, teda nasledujúci deň po smrti Y. T., konala žalovaná v obave o svoje vlastníctvo aj vzhľadom na správanie žalobkyne a jej matky v nemocnici. Z výpovedí žalovanej aj svedkyne T.. K. T. vyplýva, že už v deň úmrtia Y. T. bola medzi nimi nehoda o automobil v užívaní žalovanej, o mieste a zabezpečení pohrebu

a karu, o hradení jeho trov. Nie je nelogickým tvrdenie žalovanej, že peniaze 18.500 eur, vložené Y. T. na jeho účet nevybrala z účtu počas jeho ochorenia, lebo neočakávala jeho úmrtie. Právny zástupca žalobkyne navrhol vykonať dokazovanie za účelom preukázania vedomosti žalovanej o diagnóze M. T., ale táto vedomosť žalovanej sporná nebola. Aj pri takom ochorení, ako je rakovina v terminálnom štádiu však okamih úmrtia s určitosťou nemožno predvídať a príbuzní pacientov sa takýmto úvahám o ich milovaných snažia prirodzene vyhnúť. Aj dôvera, ktorá vládla medzi žalovanou a M. T. bola dôvodom, pre ktorý žalovaná finančné záležitosti počas choroby M. T., za jeho života, neriešila. Ťažko chorého pacienta by asi nepotešila sms peňažného ústavu oznamujúca, že jeho životný partner realizoval výber financií určených na budúcu spoločnú investíciu. Nakoľko žalovaná odovzdala 08.03.2010 právnenému predchodcovi žalobkyne Y. T. financie vo výlučnom vlastníctve žalovanej, z ktorých Y. T. vložil na svoj bežný účet čiastku 18.500 eur a 1.500 eur si ponechal pre vlastnú potrebu, tieto financie neboli v čase smrti Y. T. 02.05.2010 jeho vlastníctvom a žalobkyňa túto majetkovú hodnotu nenadobudla dedením. Bolo teda nesporné, že žalovaná odovzdala, za účelom uloženia na jeho účet, Y. T. čiastku 20.000 eur. Y. T. z dôvodu, aby túto sumu na účet celú nevkladal a vzápätí z neho nelogicky vyberal 1.500 eur, aj keď z financií v jeho vlastníctve, na účet uložil 18.500 eur a 1.500 eur si ponechal, ale rukou na listinný dôkaz predložený žalovanou - potvrdenie o pokladničnej operácii - vklade v hotovosti - vystavené M. bankou, a.s., dňa 09.03.2010 dopísal sumu 23.342 eur, čo žalobkyňa nepoprela. Porúčiteľ Y. T. teda prevzal od žalovanej 08.03.2010 hotovosť 20.000 eur za účelom vloženia na účet vedený na jeho meno, ktorú z tohto účtu ako oprávnená disponentka a vlastníčka týchto peňazí dňa 03.05.2010 žalovaná vybrala. Žalobkyňa nezospornila, že Y. T. na účet vložil len 18.500 eur z dôvodu, že potreboval 1.500 eur a bolo by nelogickým, aby na svoj účet vkladal 20.000 eur a následne z neho vybral 1.500 eur. Naopak žalobkyňa, napriek svojej vedomosti o vklade 18.500 eur na účet žalobcu, sa domáhala zaplata sumy 18.898,21 eur, predstavujúcej práve rozdiel medzi čiastkou 20.000 eur, odovzdanou žalovanou Y. T., za účelom jej vloženia na účet vedený na jeho meno a pohrebnými výdavkami 1.101,79 eur.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. s poukazom na skutočnosť, že žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná.

Proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že jej návrhu sa v celom rozsahu vyhovie, eventuálne rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania uviedla, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa považuje za jednostranné ba až tendenčné. Napriek objektívnej skutočnosti, že odporkyňa ako aj svedkyne Ing. L. a Y. Q. (nakoľko sa jedná o matku a krstnú matku odporkyne) mali záujem na výsledku sporu, okresný súd ich výpovede považoval za dôveryhodné a pri hodnotení dôkazov za rozhodné dôkazy, na základe ktorých aj skutkový stav ustálil. Vyhodnotenie dôkazov, ako to popísal okresný súd v napadnutom rozsudku, považovala i za rozporné s ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. Odvolateľka mala za to, že v priebehu dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že majiteľom účtu č. XXXXXXXXXXX, vedeného v M. banke, a.s. bol porúčiteľ, keď ku dňu jeho smrti sa na uvedenom účte nachádzala suma 21.394,06 eur. Žalovaná nikdy s peňažnými prostriedkami na tomto účte nedisponovala, t.j. nikdy na tento účet peniaze nevkladala ani z neho žiadne peniaze nevyberala. Zároveň poukázala na skutočnosť, že dedičské konanie po porúčiteľovi bolo právoplatne skončené, pričom osvedčenie o dedičstve sp. zn. 6C/587/2010 zo dňa 05.08.2010 nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť vyššie označeného dňa. Týmto dedičským rozhodnutím nadobudla aj peňažné prostriedky, ktoré boli ku dňu smrti porúčiteľa na jeho účte. Pokiaľ by žalovaná peniaze vybrala ešte za života porúčiteľa, tak by žalobkyňa nepodala žalobu, resp. by sa nemohla s úspechom domáhať vydania žalovanej sumy, pretože tieto by neboli ani predmetom dedičstva po porúčiteľovi. Žalovaná v danom prípade konala aj v rozpore s dobrými mravmi, keďže počkala až do smrti porúčiteľa a hneď na druhý deň vybrala sumu 20.000 eur. Okresný súd sa vo svojom rozhodnutí s týmito jej tvrdeniami nevysporiadal. Nepovažovala za pravdivé tvrdenia právneho zástupcu žalovanej na pojednávaní dňa 25.05.2012, kde uviedol, že žalovaná predala chatu 08.03.2010 a že o 7 dní neskôr si založila dva termínované účty. Tých dní od prevzatia kúpnej ceny do založenia termínovaných vkladov bolo 36. Je nelogické i tvrdenie žalovanej v tom, že síce dňa 14.04.2010 si založila v G. F., L., a.s. bežný účet a spolu s tým aj dva termínované vklady, kde vložila na každý účet sumu 10.001 eur, avšak peniaze, ktoré si vraj uložila na účet porúčiteľa (20.000 eur), si z tohto účtu nevyberala a nevložila na svoj účet. Poukázala na to, že porúčiteľ v tom čase žil. V ďalšej časti odvolania poukázala na to, že v čase, keď porúčiteľ zriadil podpisový vzor pre žalovanú na účte v M. banke, a.s., ktorého bol majiteľom, musela byť žalovaná oboznámená so všeobecnými obchodnými podmienkami v tom zmysle, že smrťou

poručiťa stráca platnosť aj jej podpisový vzor a nemôže peňažnými prostriedkami na ňom disponovať. Výpoveď žalovanej v tom zmysle, že nebola oboznámená so všeobecnými obchodnými podmienkami, považovala žalobkyňa za účelovú. Za účelové považovala žalobkyňa i tvrdenie žalovanej, že poručiťovi dala dňa 08.03.2010 sumu 20.000 eur a že poručiťel na svoj účet vložil len 18.500 eur a sumu 1.500 eur si ponechal pre spoločné potreby na úhradu bežných výdavkov. Z toho by potom vyplynulo, že žalovaná podľa jej tvrdení mala vybrať z účtu len 18.500 eur, nakoľko zo zvyšnej sumy, t.j. zo sumy 1.500 eur boli uhrádzané aj jej potreby. Žalobkyňa ďalej poukázala na výpoveď svedka R., ktorý bol dobrým priateľom poručiťa a ktorý potvrdil, že peniaze na kúpu chaty vyplácal za žalovanú poručiťel, pričom išlo o sumu 600.000 Sk. Chatu v roku 2006 financoval poručiťel. Na základe uvedeného tvrdila, že suma 20.000 eur, ktorú žalovaná dala poručiťovi, bola v podstate vrátenie finančných prostriedkov, ktoré za pani L. vyplatil poručiťel pri kúpe chaty. Pred prvostupňovým súdom uvádzala skutočnosť, že podpisový vzor možno považovať za určitý druh špeciálneho plnomocenstva, ktorým majiteľ účtu splnomocňuje konkrétnu osobu na disponovanie s peňažnými prostriedkami na ňom. Podľa jej názoru sa na takto udelené špeciálne plnomocenstvo vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa zastúpenia na základe plnomocenstva. Žalovaná nemohla a nemôže tvrdiť to, že nevedela, že smrťou poručiťa zaniká aj plnomocenstvo, pretože domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je podľa § 2 zák. č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov nevyrátiteľná. Ani s týmto tvrdením sa prvostupňový súd nevysporiadal. Žalobkyňa ďalej uviedla, že nie je normálne a zároveň je nelogické, aby si niekto založil svoje nie malé finančné prostriedky vo výške 20.000 eur na cudzí účet, a to o to skôr, keď má zriadený vlastný účet. Tvrdenie, že účet žalovanej mohol byť vykradnutý, je prinajmenšom smiešne a tendenčné. Žalobkyňa napádala rozsudok okresného súdu aj v časti výroku o trovách konania. Poukázala na to, že je študentkou na vysokej škole formou denného štúdia, je bez akéhokoľvek príjmu, peňažné prostriedky, ktoré mala zdediť po poručiťovi, fakticky nemá, nakoľko sa o ne súdi v tomto konaní. Okresný súd nevyužil svoje moderačné právo, ktoré mu dáva ust. § 150 O.s.p.. Použitie tohto ustanovenia je umocnené aj faktom, že uznesením zo dňa 24.09.2010 jej bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že s odvolaním nesúhlasí. Napadnutý rozsudok je vecne správny, bol vydaný na základe objektívne zisteného skutkového stavu, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Okresný súd dostatočne odôvodnil tú skutočnosť, že vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej nebol preukázaný, rovnako ako nebol preukázaný ani akýkoľvek iný právny dôvod zakladajúci nárok žalobkyne. Žalovaná v danej veci nekonala v rozpore s dobrými mravmi, ako to uvádza žalobkyňa v odvolaní, práve naopak. Vzhľadom na zdravotný stav poručiťa by bolo v rozpore s dobrými mravmi riešiť otázku jej financií a vyberať si peniaze z účtu v čase, keď bol poručiťel hospitalizovaný v nemocnici. Riešenie takýchto závažných otázok by mohlo mať negatívny vplyv na psychický prípadne fyzický stav poručiťa v tom čase. Výber peňazí po smrti poručiťa bol len adekvátnou reakciou z jej strany v záujme ochrany svojho vlastníctva s prihliadnutím na konflikt, ktorý sa odohral po smrti poručiťa a ktorý konflikt vyvolala žalobkyňa. Tento konflikt vzbudil jej dôvodnú obavu o svoj majetok. Rozhodnutie okresného súdu je správne aj v časti o trovách konania. Žalovaná bola v konaní úspešná, a preto má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Tvrdenia žalobkyne, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pokladala za účelové, nakoľko existencia takýchto okolností nebola zo strany žalobkyne preukázaná. S poukazom na uvedené skutočnosti navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a zaviazat' žalobkyňu na úhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému možno podať tento opravný prostriedok, podľa § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 za použitia § 156 ods. 3 O.s.p.) podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejedávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a prejedávanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods.

2 O.s.p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Odvolacie námietky žalobkyne vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Námietka žalobkyne, že okresný súd hodnotil dôkazy jednostranne až tendenčne a že výpovede svedkov Ing. L. (matka žalovanej) a Y. Q. (krstná matka žalovanej) považoval za rozhodné dôkazy, nie je dôvodná. Z odôvodnenia rozsudku možno bez dôvodnej pochybnosti vyvodiť, že okresný súd vychádzal najmä z preukázanej skutočnosti, že žalovaná dostala za odpredaj chaty 50.000 eur, z ktorých dala poručiťovi 20.000 eur s tým, aby ich vložil na jeho účet. Skutočnosť, že žalovaná prevzala 50.000 eur za odpredaj chaty, potvrdzuje nielen samotný text kúpnej zmluvy, ale i kupujúca svedkyňa U.. Je síce pravdou, že odovzdanie sumy 20.000 eur žalovanou poručiťovi potvrdila svedkyňa K.. L., no zároveň v konaní bolo predložené potvrdenie o vložení sumy 18.500 eur na účet odporcu dňa 09.03.2010, t.j. deň po tom, ako žalovaná získala za odpredaj chaty 50.000 eur. Zo spisového materiálu nakoniec ani nevyplýva, že by žalobkyňa popierala skutočnosť, že žalovaná odovzdala poručiťovi dňa 09.03.2010 sumu 20.000 eur.

Nemožno prisvedčiť ani námietke žalobkyne, že rozsudok okresného súdu je v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, okresný súd jasne uviedol, že suma 20.000 eur bola vlastníctvom žalovanej a ak ich vybrala z účtu poručiťa i po jeho smrti, mala na to samostatné dispozičné oprávnenie.

Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na skutočnosť, že majiteľom účtu bol až do dňa smrti poručiť a sama žalovaná peniaze na jeho účet nevkladala ani z neho nevyberala, odvolací súd poznamenáva, že žalovaná túto skutočnosť nepopierala a ani nebola sporná. Spornou bola len otázka, či suma 20.000 eur, ktorá bola na účte poručiťa od 08.03.2010, bola vlastníctvom žalovanej alebo nie.

Námietka žalobkyne, že žalovaná konala v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď vybrala peniaze z účtu poručiťa až po jeho smrti a že okresný súd sa s touto skutočnosťou nevysporiadal, nie je dôvodná. Okresný súd vo svojom rozsudku nemohol na túto námietku žalobkyne reagovať, nakoľko to neuvádzala ani v konaní pred prvostupňovým súdom. Odvolací súd tvrdenie žalobkyne o tom, že žalovaná konala v rozpore s dobrými mravmi, vyhodnotil ako nedôvodné. Ak totiž žalovaná mala za to, že suma 20.000 eur je jej vlastníctvom (čo sa v konaní pred prvostupňovým súdom nakoniec aj preukázalo), nešlo z jej strany o konanie v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Neobstojí ani námietka, že žalovaná si musela byť vedomá toho, že ak jej poručiť zriadil dňa 30.05.2008 podpisový vzor, musela byť oboznámená so všeobecnými obchodnými podmienkami v tom zmysle, že smrťou poručiťa podpísaný vzor stráca platnosť. Vyššie uvedené žalobkyňou tvrdené skutočnosti nevyplývajú z obsahu listiny pod názvom „Podpisový vzor k účtu č. XXXXXXXXXXX“ (č.l. 147 - 148 spisu), žalobkyňa iné dôkazy v tomto smere nepredložila ani sa vykonania iných dôkazov v tomto smere nedomáhala. Tvrdenie žalobkyne v odvolaní, že peniaze na kúpu chaty vyplácal za žalovanú poručiť, nebolo ani podľa odvolacieho súdu v tomto konaní preukázané. Ako vyplýva z výpovede svedka R. R. (na ktorého výpoveď žalobkyňa v odvolaní poukazovala), tento vo výsluchu uviedol, že nemôže potvrdiť skutočnosť, že by poručiť zaplatil na kúpu chaty (v čase, keď ju kupovala žalovaná) sumu 600.000 Sk s tým, že on pri týchto finančných záležitostiach nebol. Okresný súd teda výpoveď vyššie označeného svedka vyhodnotil v tomto smere správne.

Tvrdenie žalobkyne, že listina „Podpisový vzor k účtu č. XXXXXXXXXXX“ predstavuje špeciálny druh plnomocenstva, ktoré zaniklo smrťou poručiťa, neobstojí. Podľa odvolacieho súdu ide o právnu úvahu, ktorá nemá podklad v obsahovej časti vyššie označenej listiny.

Nakoniec ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobkyne, že je nelogické a nie je normálne, aby niekto vložil svoje peniaze na cudzí účet, keď má vlastný. Ako už odvolací súd uviedol v predchádzajúcej časti tohto odôvodnenia, žalobkyňa v konaní nepopierala skutočnosť, že žalovaná odovzdala poručiťovi dňa 08.03.2010 sumu 20.000 eur. O skutočnosti, že poručiť vložil peňažné prostriedky patriace žalovanej na svoj účet, svedčí nielen výpoveď svedkyne Ing. L., matky žalovanej, ktorá bola pri odovzdávaní peňazí prítomná, ale i časový sled udalostí vyplývajúci z listinných dôkazov (dňa 08.03.2010 získala žalovaná z odpredaja chaty sumu 50.000 eur, v ten istý deň odovzdala

poručiťovi sumu 20.000 eur a nasledujúci deň, t.j. 09.03.2010 poručiť vkladá na svoj účet sumu 18.500 eur s tým, že po vložení označenej sumy žalovanej oznamuje, že sumu 1.500 eur ponecháva pre domácnosť). Z tohto časového sledu udalostí, ktorý sled nepochybne vyplýva z predložených listinných dôkazov, možno i podľa odvolacieho súdu vyvodíť bez dôvodných pochybností záver, že suma 20.000 eur, ktorú žalovaná odovzdala poručiťovi dňa 08.03.2010, bola vlastníctvom samotnej žalovanej.

Pokiaľ žalobkyňa nakoniec poukazovala na skutočnosť, že v dedičskom konaní vedenom pod sp. zn. 6D/587/2010 na základe právoplatného osvedčenia o dedičstve zdedila i zostatok peňažných prostriedkov na účte poručiťa ku dňu jeho smrti vo výške 21.394,06 eur, treba poznamenať, že žalovaná nebola účastníčkou tohto dedičského konania, čo znamená, že nie je osvedčením o dedičstve sp. zn. 6D/587/2010 zo dňa 05.08.2010 viazaná. Nakoniec z vykonaného dokazovania v tomto konaní je zrejmé, že žalobkyňa nemohla nadobudnúť v dedičskom konaní celý zostatok na účte poručiťa, nakoľko z tohto zostatku peňažné prostriedky vo výške 20.000 eur patrili podľa vykonaného dokazovania žalovanej.

Odvolací súd vyhodnotil ako vecne správny i výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania, o ktorých bolo rozhodnuté v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Námitka žalobkyne, že v prejednávanej veci sú dané na jej strane dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p., nie je dôvodná. Skutočnosť, že žalobkyňa je študentkou vysokej školy formou denného štúdia a bez príjmu, nie je sama o sebe dôvodom pre aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p.. Z obsahu Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 6D/587/2010 zo dňa 05.08.2010 totiž bez dôvodných pochybností vyplýva, že žalobkyňa (i po odpočítaní sporného zostatku peňažných prostriedkov vedených na bežnom účte sporiteľa) získala dedením po poručiťovi hnutel'ný a nehnuteľný majetok v značnej hodnote (viac ako 100.000 eur), ktorá skutočnosť nenapĺňa predpoklady na použitie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. v prospech žalobkyne, a to ani sčasti.

Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedených zistení a s poukazom na skutočnosť, že žalovaná mala i v odvolacom konaní plný úspech vo veci, priznal jej náhradu trov odvolacieho konania vo výške uvedenej vo výroku tohto rozsudku. Trovy odvolacieho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia, keď advokát žalovanej vykonal v odvolacom konaní 1 úkon právnej pomoci - vypracovanie vyjadrenia k odvolaniu, za ktorý mu podľa § 10 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. prináleží odmena 353,54 eur, ku ktorej bol pripočítaný režijný paušál vo výške 8,04 eur a 20 % DPH. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p..

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.